

కాలమ్ దాటని కబుర్లు

బలభద్రపాత్రుని రచన

నెల నెలకీ కొన్ని కులాసా కులాసా కబుర్లు

‘జ్ఞాపకాలే ... ఓదార్పు’

ఆ రోజుల్లో బలాలూ, మొండితనాలు చాలా ఎక్కువగా వుండేవి కాబోలు. మా అమ్మమ్మకి మొండి ధైర్యం ఎక్కువ. లేకపోతే మా తాతతో నెగ్గుకు రావడం అంత ‘వీజీ’ కాదులెండి.

ఓసారి మా అమ్మనీ, చిన్న తాతయ్యనీ, ఆయన పిల్లల్ని తీసుకుని కారులో సుద్దకొండ అనే ఊరుకెళ్ళి వస్తున్నారట తాతయ్య. అమ్మమ్మా, అమ్మమ్మ తల్లి ఇంట్లో వంట చేసి చీకటిపడే వేళకి వీళ్ళ కోసం ఎదురుచూస్తున్నారట. ఊరు ఇంకా నాలుగైదు కిలోమీటర్లు వుందనగా, డ్రైవర్ నిద్రకి జోగి, స్టీరింగ్ అదుపు తప్పి వెళ్ళి చెట్టుకు గుడ్డుకుని కారు బోర్లాపడింది. డ్రైవర్ స్పాట్ డెడ్. తాతయ్యకి డోర్లోంచి కింద పడగానే, తొడలోంచి ఒక ఎముక బయటకి పాడుచుకొచ్చేసిందట. దూరంగా పిల్లలు వెళ్ళి గడ్డివాములో పడ్డారట. చిన్నతాతయ్యకి కారు అడ్డాలు పగిలి వీపు నిండా గుచ్చుకుపోయాయిట.

తాతయ్య మళ్ళీ స్పూహ తప్పిపోతోందని, తొడలోంచి పాడుచుకొచ్చిన ఎముకని ఒక గుడ్డుతో లోపలికి పంపి, అప్పుడు స్పూహ తప్పిపోయారట.

చిన్నతాతయ్య రక్తాలు కారుతూ, లేచి పిల్లల్ని పేర్లతో పిలిచి, అంతా బతికే ఉన్నారని తెలుసుకుని, అందరిలోకి చిన్నదాన్ని భుజాన వేసుకుని, పెద్ద వాళ్ళని నడిపించుకుంటూ, వాళ్ళు భయంతో ఏడుస్తుంటే, దారంతా కాశీ మజిలీ కథలు చెప్తూ నాలుగు కిలోమీటర్లు నడిచి ఇంటికి తీసుకొచ్చారట. రాత్రి తలుపుకొడితే అమ్మమ్మ తలుపు తీసి, మొహం అంతా రక్తం కారుతున్న మరిదిని చూసి హడిలిపోయి, "మీ అన్నయ్య ఏరీ?" అని అడిగిందట.

"ఏక్సిడెంట్ అయింది. బానేవున్నాడు వదినా. ముందు పిల్లల సంగతి చూడు" అని ఆయన లోపలికి వెళ్ళాడుట.

అమ్మమ్మకి చిన్నతాతయ్య, చెల్లెలి మొగుడూ, మేనత్త కొడుకూనూ. ఆవిడ లాంతరు పట్టుకెళ్ళి షర్టు విప్పి, రక్తం కారే వీపుతో ఉన్న మరిదిని చూసి, బోర్లాపడుకోమని, వీపులో గుచ్చుకున్న గాజుముక్కలని, చేతితో రాకపోతే తన పంటితో తీసి, సున్నం, పసుపు పెట్టి, "పద.. మీ అన్నయ్యని తీసుకొద్దాం" అందట.

"దార్లో డాక్టరుగారికి చెప్పమని కబురు చేసే వచ్చాను. ఈ పాటికి ఆసుపత్రికి తీసుకెళ్ళే ఉంటారు." అని ఆ మొండి మనిషి గురుపెట్టి నిద్రపోయాడు.

ఆయన అన్నట్లే ఆసుపత్రికి తాతయ్యని తీసుకెళ్ళి వైద్యం చేసిన డాక్టర్ ఆయన తొడనీ, ఆయన చేసిన పనినీ చూసి "అసలు నువ్వు ఇంత మొండివాడివేమిటి శ్రీహరిరావూ" అని ఆశ్చర్యపోయాడట. అప్పుడు కొట్టి లోపలికి పంపకపోతే ఆ ఎముక లోపలికి వెళ్ళేదికాదుట.

ఈ బండతనాలు, మొండితనాలు మాకు జీన్స్ లో కొన్ని ఉన్నాయి. ఈ ఏడు 'మే' మాసం కన్నా ముందే మార్చి 30న బయలుదేరి నేనూ మా ఆయనా అమెరికాలో చిన్నవాడి దగ్గరకి వచ్చాం.

నాకు బ్యాక్ పెయిన్ ఎక్కువగా ఉండడంతో ముందే ఒక్కదాన్నీ వస్తున్నా అనుకుని బిజినెస్ క్లాసులో టికెట్ కొనుక్కున్నాను. తరువాత మా ఆయనకూడా పిల్లాడు బతిమాలగ బతిమాలగా "సరే" వస్తానన్నారు. బిజినెస్ క్లాసు కొనుక్కోమంటే ఎకానమీ కొనుక్కున్నారు.

మా డొక్టర్ ఫణి షార్ట్ ఫిల్మ్ తియ్యడానికి ఇండియా వచ్చి "అక్కా... లొకేషను.. అక్కా ఆర్టిస్టులు" అని తెగ హడావిడి పెట్టాడు. సరే నా మిత్రురాళ్ళతో కలిసి తీరుబడిగా 'సెన్సెహివెన్' స్వర్గంలో 'నీ ఫ్లేటూ నీ ఇప్లం' పద్ధతిలో పెట్టే విందుకి వెళ్ళాను.

ఫణితో మీ బావగారు "ఎకానమీలో.. నేను బిజినెస్ క్లాసులో వెళ్తే అందరూ ఏవనుకుంటారు ఫణి? ఆయన నా మాట వినడంలేదు.. బిజినెస్ క్లాసు కొనుక్కోవడంలేదు" అన్నాను.

ఫణి వెంటనే "పోనీ అక్కా.. ఉండనీ" అన్నాడు.

నేను వదలకుండా, "సీట్లు ఖాళీవుంటే ఆ ఎయిర్ హోస్టెస్ ని బతిమాలుకోవచ్చుట, మా ఆయనని పిలు ఎకానమీలో ఉన్నారు అని" అన్నాను.

ఫణి "అందరిలోకీ మొహం వెలిగిపోతోందే. 'సంతోషంగా ఉన్నారే - ఆయనే మా ఆయన' అని చెప్తావా?" అన్నాడు.

"అదేమిటి ఫణి?" అన్నాను.

ఫణి "ఎయిర్ హోస్టెస్ వెళ్ళి ఆయన పేరు పెట్టి పిలిచి, ఫలానా రమణి మొగుడివా? అంటే 'నేను కాదు' అంటే నీ పరిస్థితి ఏమిటి? కొన్ని గంటలైనా స్వతంత్రంగా ఉండనియ్యవా?" అన్నాడు.

నేను ఆలోచనలో పడ్డాను. అందమైన ఎయిర్ హోస్టెస్ లూ గృతా ఆయన ఎంజాయ్ చేస్తుంటే, నేనేమైన అడ్డం పడటానికి కంట్రో నలకనా? నేను పక్కనున్నా చూడచ్చు. అయినా ఆయనకి ఫ్లయిట్ ఎక్కినా, రైలెక్కినా, బస్సెక్కినా అపరిమితమైన నిద్ర.

"ఫణీ.. ఏడొందల డాలర్లు అప్ గ్రేడ్ చేసుకోమంటే విన్నారుకాదు" అన్నాను బాధగా. ఇంకా, బిజినెస్ క్లాసులో వెళ్తూ మొగుడ్ని ఎకానమీలో తీసుకువెళ్తున్నావు 'నువ్వేం పతీవతవి?' అంటారేమోననే బెంగ.

"వదిలెయ్ అక్కా ఎకానమీ క్లాసువాళ్ళ బుద్ధులు అంతే!" అన్నాడు మా తమ్ముడు.

అక్కడ రాజీవ్ గాంధీ ఎయిర్ పోర్ట్ లోనూ, ఢిల్లీలో కూడా బిజినెస్ క్లాస్ లాంజ్ లో ముద్ద మింగుడు పడలేదు 'నేను పతీవతని కాదేమో' అన్న దిగులుతో. నెమ్మదిగా ఢిల్లీలో రెసెప్షనిస్ట్ ని కనుక్కుని ఆయనకి ఆనందంగా "పన్నెండొందలు కడితే మీరూ లాంజ్ లో నాతోపాటు కూర్చోవచ్చుట" అని చెప్పడామని ఫోన్ చేస్తే ఆయన 'హలో... హలో...' అని పెట్టేసారు. సిగ్నల్స్ అందలేదు అనుకుని సరిపెట్టుకుందామన్నా, ఎదురుగా అడ్డంలో ఫణి వచ్చి "పోన్లే అక్కా పెళ్ళయిన ముప్పైరెండేళ్ళకి స్వేచ్ఛగా ఉండనీ" అని చెప్పన్నట్లు అనిపించి, పుండు మీద కారం చల్లినట్లయింది.

చివరకి ఓసారి లైన్ దొరికింది, నేను ఆత్రుతగా, "పన్నెండొందలు కడితే బిజినెస్ లాంజ్ లో కూర్చోవచ్చు" అనగానే

"నేను మసాలా దోశ తింటున్నాను. పైన బటర్ కూడా వేసాడు. ప్రక్కన ఫ్రెండ్ ఉన్నాడు. ఇక్కడే కలిసాడు. బై" అని పెట్టేసారు.

"వదిలెయ అక్కా.. ఎకానమీ క్లాసు వాళ్ళతో మనకెందుకూ?" అని మా ఫణి అంటున్నట్లు ఊహించుకుని, బుర్రలోంచి రాంగ్ ఆలోచనలు ఏవైనా వుంటే అవి తీసేసి, ఫ్లేట్ పట్టుకుని 'విస్తారవిందు' అంటే, పరిచి గదంతా మనం తింటూ తింటూనే వాకింగ్ చేసి ఏర్పాటు అనమాట. అటు వెళ్ళాను.

ఈ మధ్య 'వెయిట్ లిఫ్టింగ్ విందు' అని బలమైన, ఐదుకిలోల బరువు కలిగిన పింగాణి ఫ్లేట్లు పట్టుకుని విందు.

"ఎక్స్‌పోజ్ విందు" అని పెద్ద పెద్ద గార్డెన్స్ లో, నాలుగైదు, మైళ్ళు నడుస్తూ తినే విందు ఇలా ఇస్తున్నారుగా.

ఈ విస్తార విందులో 'ఉప్పుకారం' లేవు. ఉన్న వెజిటేరియన్ డిష్ లలో బిరియానీ, ఏదో చప్పని పప్పు, పెరుగూ అర్థం అయ్యాయి. మళ్ళీ మా ఆయన ఫ్లేట్లో 'బటర్ మసాలా దోశ' పక్కనున్న ఫ్రెండ్ ఎవరై ఉంటారా? గుర్తొచ్చింది. అయినా దిగమింగి, రెండు ముద్దలు మింగాను.

అసలు ఈ బిరియానీ అనేది ఎవతో నాలాంటి పరమ బద్ధకస్తురాలు కనిపెట్టి ఉంటుంది. చిన్నప్పుడు నేను అన్నంలో పప్పు, ఆపైన కూరా, కాస్త పచ్చడి, పైన పులుసూ వేసి కలిపి తింటుంటే, మా రమక్క గిలగిలా కొట్టుకుని "బీన్స్ పప్పుకూర, వెల్లుల్లి రేకులు పోపు పెట్టి కమ్మగా చేసానే. ముక్కల పులుసు తియ్యగా పెట్టానే. విడివిడిగా తినకపోతే వాటి రుచులు ఎలా తెలుస్తాయే? పైనుండి ఆ ఆవకాయ ఏమిటి?" అని అరిచేది

"పో అక్కా. కడుపులోకి వెళ్ళి కలవవా ఏమిటి?" అనేదాన్ని.

అట్లా నాలాంటిది ఎవతో విసుగు పుట్టి పక్కవాళ్ళు ఫ్రీజ్ లేక, మిగిలిన కూరలు డస్ట్ బిన్ లో పారేస్తూ వుంటే, అవేవిటో కూడా చూడకుండా అన్నీ కుక్కర్లో, బియ్యంలో వేసి ఉడికించి, పైన కాస్త మసాలావేసి ఉంటుంది. ఆ బద్ధకం వంట వరల్డ్ ఫేమస్ బాహుబలిలా అయిపోయింది..

సరే. ఆయన ఇష్టపడే ఎకానమీలో వస్తున్నారని, నా పాతివ్రత్యానికేమీ భంగం లేదని, హాయిగా రిక్లయినర్ సీటు, పూర్తిగా మంచంలా వాల్చుకుని పడుకుని ఫ్లయిట్ లో నిద్రపోయాను. వాళ్ళు అస్తమానం తిండి పెద్దామనీ, మొహాలు వేడిబట్టతో తుడుచుకోండనీ, ఏదైనా తాగండనీ, నవలండనీ, లేపుతారేమోనని ముందే చెప్పేస్తూ "నా జోలికి రావద్దు గాలిపిల్లా" అని.

పాపం మా ఆయన ఏం చేస్తున్నారో చూసాడాం అనిపించినా "ఎకానమీ క్లాసువాళ్ళ సంగతి మనకెందుకక్కా?" అని ఫణి అనడం గుర్తొచ్చి ఊరుకున్నా. మొత్తానికి శాన్ ఫ్రాన్సిస్కో నగరంలో ఇరవైబక్క గంటల తర్వాత వాలాం.

ఇట్లా పైనుండి వాహనాలు దిగితే, పురాణాలలో 'యక్షులు' అనేవాళ్ళు. ఇప్పుడు 'అక్క పక్షులు' అంటున్నారు.

మా చిన్నవాడొచ్చి ఇద్దరినీ కౌగిలించుకుని ఇంటికి కబుర్లు చెప్తూ తీసుకొచ్చాడు.

ప్రయాణం ఎలా జరిగింది అంటే "నేనైతే హాయిగా వచ్చాను" అన్నారు మా ఆయన.

నాకు చివుక్కుమంది.

మా చిన్నవాడు "బదులు తీర్చుకుందాంలే అమ్మా" అన్నట్లు కళ్ళతోనే హామీ ఇచ్చాడు.

మేం వస్తున్నాం అని మా అబ్బాయి కృష్ణకాంత్ చాలా ప్రయాణాలే ప్లాన్ చేసాడు.

"మొదటిది నాపావాలీ వైనరీస్ అన్నాడు. అక్కడొక గెస్ట్ హౌస్ బుక్ చేసాను. అక్కడే వంట" అన్నాడు.

మేం సరదాగా, అక్కడ చేసుకోడానికి మేగీ, రెడిమేడ్ చపాతీస్, ఏవో వెజిటబుల్స్, మిల్క్ కాఫీ పౌడర్ అన్నీ తీసుకుని, బయలుదేరాం.

చాలా అందమైన దారి. పచ్చదనం ఎంత చూసినా తరగని అందం. కానీ దారి మాత్రం కాస్త భయం వేసింది. 'మున్నార్' లోయలు గుర్తొచ్చాయి. వెళ్ళేదారిలో 'జాక్ లండన్' విలేజ్ అని వచ్చింది. నేను తిన్నగా ఉండక అక్కడున్న మ్యూజియమ్ చూస్తానన్నాను. తీరా లోపలికెళ్తే ఆ జాక్ లండన్ ఒక రచయిత, రెండు షార్ట్ స్టోరీస్ బుక్స్ రాసాడుట. అతనికి ఓ ధనవంతురాలైన భార్య.. ఈ వేలీ అంతా కొనుక్కున్నాడు. ఆమెకి విడాకులిచ్చి సెక్రెటరీని మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. కొన్ని కాలమ్స్ రాసాడు. అతి ధనవంతుడు.

హూ! నేను ఇరవై ఆరునవలలు రాసా. మూడోదల పైగా కథలు. వంద పైగా కాలమ్స్. వేలీ కాదు కదా రెండు ఖాళీ ప్లాట్లు కొనలేకపోయా!.. మళ్ళీ జన్మంటూ వుంటే ఆమెరికాలోనే పుట్టాలి అని జాక్ లండన్ సమాధి మీద ప్రమాణం చేసా!

"అగర్ మై మా కా దూద్ పీ. యా హైతో.." అని గుప్పెళ్ళు బిగించి ధర్మేంద్రలూ, వినోద్ ఖన్నాలూ పాత సినిమాల్లో చేసినట్లుగా. ఏం అమూల్ పౌడర్ మిల్క్ తాగితే. చెయ్యకూడదా? పోతపాల పిల్లలు ఏ పనీ చేస్తాం అని శపథాలు చెయ్యకూడదా? నేను సైకిలు పాలు తాగాను. మా అమ్మ "సైకిల్ పాలు వచ్చే వేళయింది" అనేది.

అలా శపథాలు అవీ చేసి, మళ్ళీ వచ్చి కారు ఎక్కామా... నిలువుగా, రెండు కాళ్ళ మీదా నడుస్తున్న గుర్రంలా నడుస్తోంది కారు. దారి అలా ఉంది. ఎదురుకుండా ఏదైనా వస్తే పక్కకి జరిగి దారి ఇవ్వలేము. "ఎక్కడికి వెళ్తున్నాం రా? ఏదైనా హోటలా?" అని అడిగాను.

మావాడు "టిమ్ అండ్ ఎలెన్ మనని పిలిచారు గెస్ట్లుగా. అంతే చెప్పాలి ఎవరు అడిగినా" అన్నాడు.

అలా కొండపైకి వెళ్తుంటే చీకటి పడి నా గుండెల్లో బండపడినట్లు ఒకటే భయం. ఎక్కడా జనం లేరు. చుట్టూ ఇళ్ళులేవు. దూరంగా నక్కల అరుపులు. సిటీనీ, జనాన్నీ, అన్నింటినీ వదిలి అరణ్యంలో కొచ్చి అప్పటికే గంటదాటింది. "వెనక్కి వెళ్ళిపోదాం" అంటే

"ఇవేనా బిజినెస్ క్లాసు బుద్ధులూ?" అనడానికి మా ఆయన రెడీగా ఉన్నారు. ఆ సమయంలో ఎదురుగా ఓ వ్యాన్ వస్తూ కనపడింది.

మా వాడు ఆయనకి సైగచేసి, "టిమ్ అండ్ ఎలెన్ ఇంటికి వెళ్తున్నాం. ఎక్కడ?" అని అడిగాడు.

అతను సన్నగా తెల్లగా, షార్ప్ ఫీచర్స్ తో ఉన్నాడు. నెత్తిమీద కౌబాయ్ హేట్ ఉంది. ఖచ్చితంగా అరవై ఏళ్ళు పైబడే వుంటాయి. ఈ తెల్లని తలలు వయసు తెలియనియ్యవు.

"నేనే టామ్నీ.. ఆర్ యూ క్రిష్?" అని అడిగి దేవుడిలా దారి చూపించాడు.

ఒక చెక్క మీద కోడ్ నొక్కితే ఆ దారికి అడ్డంగా వున్న దుంగ పైకి లేచింది. కారు ప్రైవేట్ రోడ్డులో మళ్ళీ లోపల చాలా దూరం వెళ్ళింది.

పెద్ద ఇల్లు. ఎక్కడా మనుష్య సంచారం లేదు. రాంగోపాల్ వర్మ సినిమాలోలా ఒక తెల్లని లావాటి పిల్ల, మాకు శకునం వచ్చింది.

టిమ్ ఇల్లంతా చూపించాడు. చాలాబావుంది. అన్ని వైపులా అద్దాలు. అద్దాల్లోంచి కీకారణ్యం... చలి. ఫైర్ ఫ్లేస్ లో క్యాండిల్స్ కిచెన్ లో టీ, కాఫీ, అన్నిటికీ అనువైన గిన్నెలూ అన్నీ ఏర్పాటు చేసాడు.

నాకు ఇతను నేను చూసిన నెట్ ఫ్లిక్స్ సీరియల్ లో 'సీరియల్ కిల్లర్' కాదు కదా! అనిపించింది. అన్నీ హారర్ చూసా దిక్కుమాలినవి.

"మాకు సేఫ్టీ ఏవిటీ?" అన్నాను. "నేను పక్కన ఇంట్లో వుంటాగా. నాతోబాటు తొంభై ఏళ్ళ మా అత్తగారూ, నా భార్య ఉంటారు" అన్నాడు.

ఏడిసినట్లుంది అనుకున్నా.

తెచ్చుకున్నవి తిన్నాం. తాగాం. నాకుమాత్రం చాలా కంగారుగా ఉంది. సడెన్ గా ఏ కిటికీలోంచో 'ఏక్స్' పట్టుకుని ఏ కిల్లరో వస్తాడేమోనని. పైకి అంటే తండ్రికి కొడుకుకి పెద్దజోక్.

ఆ రాత్రి వీళ్ళు నిద్రపోతున్నా నేను మాత్రం జాగారం చేస్తూ 'సీరియల్ కిల్లర్' కోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చున్నాను.

తెల్లవారింది. కిటికీలోంచి బయటకి చూస్తే చుట్టూ పక్షులు, మంచుముత్యాలు పడి మెరుస్తున్న ఆకులతో చెట్లూ కొండలూ 'దారి తప్పి ఇంద్రలోకానికి వచ్చేసామేమో' అని పించేటంత బావుంది.

మా చిన్నవాడు కేస్ట్లో డీ అమోసే కి వైన్ టేస్టింగ్ కి తీసుకువెళ్ళాడు. నాకు వైనరీలో అతను, రెడ్ వైన్ కి, స్వీట్ వైన్ కి, వైట్ వైన్ కి తెగ డిఫరెన్స్ లు చెప్పి ఏం కావాలంటే "ఫ్రెష్ గ్రేప్ జ్యూస్" అన్నాను. అంత ఫ్రెష్ వాడి దగ్గర వుంటే వైనరీ ఎందుకు పెట్టుకుంటాడూ?

ఇంక హోటల్ కి వెళితే మేం "అన్ పడ్జ్ వార్ల"లా మా చిన్నాడు ఏం ఆర్డర్ ఇస్తే అదే తినాలి.

"మా వారు అదేంటి?" అడి అడిగేవారు.

వాడు ఆయనతో "చిన్నప్పుడు మేం ఎగ్జిబిషన్ లో ఏదైనా చూసి 'అదేంటి?' అంటే నువ్వు చెప్పేవాడివా?.. నేనెందుకు చెప్పాలి?" అనేవాడు. ఆయన్ని వాడు చాలా ఏడిపించి అల్లరి చేసేవాడు.

"రైఫిల్ ఘాటింగ్ కి వెళ్తాం" అంటే,

ఆయన "నేను రాను. నాకు ఇంట్రెస్ట్ లేదు" అన్నారు.

"చిన్నప్పుడు నేను స్కూల్ కి వెళ్ళను. నాకు ఇంట్రెస్ట్ లేదు" అంటే "నువ్వు విన్నావా? పంపలేదూ?" అనేవాడు.

ఎప్పుడైనా నేను ఆయన నన్ను త్వరగా నడవమనీ, ప్రాద్దుటే లేవమనీ సతాయిస్తున్నారు అని కంప్లెంట్ చేస్తే, "నువ్వేం కంగారుపడకు.. రాత్రి 'డం షెల్ ఫ్లీ' ఆడిద్దాం. తెలుగు సినిమాలు 'వాగ్దానం', 'నిర్ణయం' లాంటివి చెప్పి ఎలా ఏక్స్ చేస్తారో చూద్దాం" అని స్వీట్ రివెంజ్ తీసుకునే ఉపాయాలు చెప్పేవాడు.

"ఘా లేస్ కట్టుకో - ఫ్లీట్ లో అది వదిలేసావేం? మొత్తం తిను. నా చెయ్యి పట్టుకుని నడు.. సీట్ బెల్ట్ పెట్టుకున్నారా? సరిగ్గా కూర్చున్నారా?" అంటే నాకు వాడి చిన్నతనంలో మేం వాడిని స్కూల్ కి తయ్యారు చేసి, ఆటో ఎక్కించి స్కూల్ కి పంపడం వాళ్ళ నాన్న చెయ్యిపట్టుకుని వాడు ఎగ్జిబిషన్ లో నడవడం గుర్తొచ్చి "ఔరా! ఎంత పెద్దయిపోయాడో చిన్నాడు" అనిపించేది.

నాపావాలీ నిశబ్దంలో ఋషికుటీరంలో ప్రశాంతంగా ఉన్నట్లు ఉంటే, లాస్ వేగాస్ పూర్తిగా ఇందుకు విరుద్ధం. అక్కడ హిల్టన్ లేక రిసార్ట్ లో బుక్ చేయించాడు రూం.

నాపావాలిలో మూడు రోజులుండి, టిమ్, ఎలెన్ల బంగాళాకీ వారికీ వీడ్కోలు చెప్పి వస్తుంటే, వాళ్ళని సీరియల్ కిల్లర్స్ అనుకోవడం గుర్తొచ్చి నవ్వొచ్చింది.

వేగాస్ కి వెళ్తుంటేనే, కేబ్లెవర్ అన్నాడు. "Its not Los vegas ...Los wages జనం పోగొట్టుకోడానికే వెళ్తారు" అని.

నేనోసారి పిల్లలతో, శ్రీవారితో ఊటీ వెళ్ళినప్పుడు హార్స్ రేస్ కి వెళ్ళాను. అప్పుడు నేను గుర్రాల మీద డబ్బులు కాసి పోగొట్టుకుంటుంటే నేను ఇంత వ్యసనపరురాలినా? అని నాకు తెలిసొచ్చింది.

ఇక్కడా అదే అయింది. బానే పోగొట్టాను. హిల్టన్ రిసార్ట్స్ ఎంత బాగుంటాయి అంటే హోటల్ వదిలి ఎక్కడకీ వెళ్ళాలనిపించలేదు.

కానీ మా వారు నా మీద జోక్ చేసి తన కక్ష తీర్చుకున్నారు. వచ్చే రోజున "నేనింకా స్నానం చెయ్యలేదు. ఆ బిజినెస్ క్లాసు ఆవిడ అప్పుడే బాత్ రూంలోంచి షాంపూ, బాడీ జెల్ ఎత్తేసింది" అన్నారు. అసలు నాకెంత కోపం వచ్చిందంటే స్టార్ హోటల్ లోంచి షాంపూ, బాడీ జెల్, షవర్ క్యాప్ తీసుకురాని వాళ్ళు ఎవరు చెప్పండి? మరీ అంబానీలు అయితే తప్ప.

అసలు ప్రాద్దుట ఫ్రీ బ్రేక్ ఫాస్ట్ దగ్గర మాత్రం నాకు నవ్వు వస్తుంది. జనం అలవాటు లేకపోయినా క్రుషెంట్లు తింటారు. టోస్టర్ వుంది కాబట్టి ఇంట్లో అసహ్యించుకునే బ్రెడ్ టోస్ట్ చేసుకుంటారు. కేకులు తింటారు. తర్వాత సీరియల్ తింటారు. కాఫీ తాగినా, ఫ్రీ అని

ఫ్రూట్ జ్యూస్ తాగుతారు. పాపం ఆ పాట్లకి లోపల ఎంత అయోమయంగా ఉంటుంది? రోజూ రెండు ఇడ్డీలూ, కాస్త చట్నీ వేసేవాడు ఇలా సిటీబస్సులో జనాన్ని ఎక్కించుకున్నట్లు కుక్కేస్తుంటే అది 'కెక్కుకెక్కు' మని గిలగిలలాడిపోతుంది.

అసలు ఇంతకీ తాతయ్య మొండితనం మొదట్లో ఎందుకు చెప్పానంటే, నేను జారి కింద పడ్డాను. ఏమైందో నాకు తెలిసేలోగా చూట్టూ రక్తం. ఎడమ పాదం ఫ్రాక్చర్ అయినట్లు అనుమానం వచ్చింది. ఆ రక్తం మాత్రం ఎడమ చేతి చూపుడు వేలు నేలకి కొట్టుకుని, చితికి అని అర్థం అయింది. నాకు కళ్ళు తిరిగిపోయాయి. పరాయి దేశంలో ఏ ఫ్రాక్చర్ అయినా అయితే ఎలా ఉంటుందో నాకు తెలుసు. పిల్లాడి మొహం పాలిపోయింది. మా ఆయన హైదరాబాద్ లో అయితే "కిందా మీదా చూసుకోవు" అని తిట్టేవారే. అక్కడ మాత్రం దిగాలుపడి "ఇది నడుస్తుందా? నేను చేయించిన ఇన్సూరెన్స్ ఏవైనా పనికొస్తుందా?" అన్నట్లు చూస్తున్నారు.

నేను లేచి నడిచాను. ఆ కాలితోనే రెండురోజుల్లో 'హైకింగ్ కి కూడా వెళ్ళి, ఎడ్జ్ ఆర్ లెనిన్ కౌంటీ పార్క్ లో ఉన్న ట్రయిల్ లో హిల్ ఎక్కి దిగాను. గంటన్నర పట్టింది అలాంటి మొండిపనులు నేను చాలా చేస్తాను.

చిన్నప్పుడు ఆటల్లో కింద రాయిమీద పడి తల చితికితే, భవానీ వాళ్ళమ్మ చేత పసుపు పెట్టించుకుని, రిక్షా కూడా ఎక్కకుండా అమ్మ ఆఫీస్ కి నడిచి వెళ్ళి, తల చిట్టింది అని చెప్పాను. ఆర్.టి.సి కాంపౌండర్ నాగయ్య చూసి "ఎంత మొండిపిల్లమ్మా?" అన్నాడు. అప్పుడు నాకు పదకొండేళ్ళు.

అసహ్యంగా తల మధ్యలో జుట్టు కట్ చేసి, నాలుగు కుట్లు వేసారు కూడానూ.

ఇంతకీ చెప్పేదేంటంటే కంగారు పడకూడదు. కంగారు తగిలిన దెబ్బకన్నా మనిషి మెదడుకి ఎక్కువ ప్రమాద సంతేతాలు పంపిస్తుంది.

కొన్నిసార్లు మనుషులకి తగిలినట్లే. మనసులకీ దెబ్బలు తగులుతాయి. కంగారుపడి అనవసరమైన పిచ్చి పనులు చేసి, కన్నకడుపులకి కోత పెట్టకండి.

బాధలు మనుషులకి కాక మానులకి వస్తాయా? కాలానికి వదిలెయ్యండి. గాయం మాని పెచ్చు కట్టండి. "అమ్మో నెప్పి భరించలేం చచ్చిపోతాం" అనుకుంటాం. కానీ దెబ్బ తగ్గి... ఉంటే కాస్త మచ్చ మిగుల్తుంది.

మనసుకీ అంతే. గాయం మాని జ్ఞాపకం మిగుల్తుంది. దాంతో జీవించడం ఏం కష్టంకాదు.

Post your comments

